

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijsch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Jezus zeide: „Mijne leer is de Mijne niet, maar Desgenen die Mij gezonden heeft. Zoo iemand wil deszelfs wil doen die zal van deze leer bekennen of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelven spreek.”

Nagezegd door JOSEPH SMITH.

No. 15.	1 Augustus 1912.	17de Jaargang.
---------	------------------	----------------

VERLOSSING.

Verlossing! Dat is het woord wat voor den volgeling van Christus de diepste beteekenis heeft. Verlossing van schuld, verlossing van de zonde, verlossing van den duivel, verlossing van het kwade, en hoeveel meerdere zaken kunnen in verband met verlossing zoo al niet worden genoemd.

Het kruis dient als teeken der verlossing, en heeft dan natuurlijk betrekking op het houten vloekgevaarte waaraan de Zaligmaker stierf, die zoo snood door Zijn eigen volk verworpen werd toen hij kwam om die verlossing te weeg te brengen.

Van de schuld door Adam gebracht over heel het menschdom verlost Jezus, en Zijn naam zij daarvoor alle lof en eer tot in alle eeuwigheid. Van de persoonlijke zonden van ieder individu die in Hem wil gelooven en dat door zijne daden wil toonen, verlost Hij eveneens. Ook daarvoor zij Hem eere en lof gebracht door alle de eeuwen der eindelooze toekomst. Van ellende veroorzaakt door de schuld en overtreding tegen de wetten van God, — Zijnen en onzen Vader — verlost alzoo Jezus, en ieder die ondervonden heeft de weldadige gevolgen van deze verlossingsdaad zal Hem gaarne daarvoor de eere geven die Hem als den grooten Vredevorst waardiglijk toekomt.

Maar, plaatsen wij een „maar” hier. En dat „maar” heeft tot beteekenis, dat wij zéér voorzichtig moeten zijn alvorens wij ons de verlossing toeëigenen die door Christus in de wereld is gebracht. Wel zijn ze schoon, de zangen die van deze hoog verheven zaak spreken, en wel schijnen ze ten zeerste hart en

ziel-verheffend, de lofstemmen gebracht op de verlossing aan het kruis voor zondaren voltooid, maar, de Heiligen der laatste dagen hebben eene eenigzins andere beschouwing over die verlossing door den Heer aangebracht.

Gesteld eens dat de Heer nog tweemaal meer had geleden, en dat wij met Zijn lijden eveneens nog tweemaal meer medelijden hadden, en nog tweemaal meer eerbied zouden gevoelen voor het bloedig drama daar in de omstreken van Jeruzalem afgespeeld, ja, gesteld dat wij onze dagen door zouden brengen in gekrijt over de gruwzame daad gepleegd aan Hem die wij zoo lief hadden, en evenzoo beken van tranen zouden storten over het feit dat wij in Adam en in ons zelve zoo verdorven zijn geweest en nog zijn, dat wij een dergelijk lijden voor den grooten Zoon van God hebben noodig gemaakt, gesteld dat alles eens en nog veel meer dergelijke zaken, zouden wij denken dat dan onze verlossing daardoor gewaarborgd was? Zouden wij denken dat waar onze zonden rood als scharlaken bleken te zijn, dat één blik op het kruis van Golgotha voldoende was om dezelve uit te wisschen. Helaas, allicht zijn er velen geweest, en zijn er nog velen die zich met die hoop hebben gevlijd, maar hoe bitter het hen ook moge vallen, wij zien ons genoodzaakt hen die hoop te ontnemen, omreden dat die hoop een ijdele hoop is in alle opzichten. Verlossing heeft de Heer aangebracht, niets is zekerder dan dat, maar die verlossing heeft alleen dan betrekking op ons als wij de voorwaarden vervullen waaronder die verlossing is toegezegd.

En dan nog, die verlossing is ook heel anders van aard, dan menigeen zich voorstelt. Wat betreft de overtreding van Adam, waaraan wij niets hebben kunnen verhelpen, waarbij onze meening toen die daad bedreven werd, hetzij die goed of kwaad was, al naar gelang wij dezelve maar wenschen te beschouwen, niet werd gevraagd, wat nu die daad aangaat, daar worden wij van verlost. Maar niet alleen wij, die voorgeven in Christus te gelooven worden daarvan verlost, neen heel het menschelijk geslacht deelt in die weldaad daar gegeven, om de zeer eenvoudige reden dat God de Heer een rechtvaardig God is, die in het minste geen onrecht zoude bedrijven, en waar wij zonder ons toedoen de slachtoffers, — als wij het zoo zouden kunnen noemen -- werden van de Paradijsdaad, daar ligt het voor de hand dat ook wij deelgenooten zouden worden van de gevolgen van de daad van Golgotha. En waar nu de gevolgen van Adams overtreding over allen kwam, daar spreekt het dat ook de gevolgen van de daad van Christus eveneens over allen kwam. Ergo, heel het mensdom is verlost, om het zoo uit te drukken van de zonde van

Adam. Heel orthodox klinkt dit niet. dat is waar, wij moeten dat toestemmen, maar hoeveel eerbied wij ook hebben voor de orthodoxie, dat neemt niet weg dat wij waar noodig ook daar wel den vinger op de wonde durven te leggen. Klinkt het niet orthodox, bijbelsch en bijgevolg waar is en klinkt het zeker. Dit was het wat Paulus duidelijk wenschte te maken aan de Romeinen toen hij in het vijfde hoofdstuk hierover heele verzen wijdde. Ook het vijftiende hoofdstuk van den eersten brief aan de Corinthiërs spreekt op duidelijke wijze het zoodanige gevoelen van den Heidenapostel uit.

Ons betoog echter geldt ditmaal niet de algemeene verlossing van den val van Adam, maar wij wenschten aan te toonen dat verlossing van persoonlijke overtredingen enz. enkel en alleen dán voor ons gewrocht was, wanneer de voorwaarden om die verlossing te ontvangen door ons werden vervuld.

Welnu, zullen wij van de zonde en de macht daarvan, alsmede van al den droevigen nasleep daar eveneens aan verbonden inderdaad worden verlost, dan is het noodig voor ons dat wij het geloof wat wij in den Zaligmaker hebben productief maken, door ernstig en zorgvuldig na te gaan, hoe Hij deed. Ernstig dient er op te worden gelet welke eigenschappen Hij ontwikkelde waardoor Hij in staat was om de verleidingen van het kwaad weerstand te bieden, want zoo [wij ooit verwachten om van de zonde en het booze ontdaan te worden, dan is Christus slechts daarvan zoodanig onze Verlosser geweest, dat wij Hem hebben na te leven, en in de lijn waarin wij zijn geplaatst, op onze beurt overeenkomstig het voorbeeld door Hem gegeven datgene eveneens hebben te doen wat Hij deed. Weliswaar kunnen wij niet allemaal een lijden verduren zooals Hij dat verduurde, ook kunnen wij niet onder zoo hoogen druk als waaronder Hij verkeerde zoo positief weerstand bieden aan al het verkeerde, maar bij de beschouwing van Christus als voorbeeld moeten wij nimmer vergeten dat ook aan ons zoo'n zwaar kruis niet is opgelegd geworden als aan Hem. Het kruis echter wat ons gegeven is te dragen, kan door ons bij aanwending van dezelfde wilskracht evengoed naar het welbehagen des Vaders worden gedragen dan door Christus.

Laten wij nu echter geen gevaar loopen dat wij eene verkeerde voorstelling geven van den Vader, als zoude Hij er een genoeg in scheppen dat Zijne kinderen hier op de aarde een kruis hadden te dragen, want een dergelijke meening zoude natuurlijk geheel bezijden de waarheid zijn. Neen, niet heeft de Vader van allen er genoeg in dat de menschen op de aarde evenals Zijnen bijzonderen Zoon eenmaal had, — een kruis hebben

te dragen, maar wij weten dat zij — de menschen als de kinderen van God, — zijn hier op de aarde geplaatst en omringd door al het verkeerde, kwade en zondige, opdat zij zouden leeren tegen deze dingen met succes strijd te voeren. Alleen dan, wanneer zij hebben geleerd om hunne krachten, hunne sluimerende krachten zoodanig te stalen dat zij in staat zijn om door de ontwikkeling daarvan het kwade weerstand te kunnen bieden, alleen dan kan worden gezegd dat zij verlost zijn van het kwade. Alleen dan zijn zij verlost. Dus, — zoo zal menigeen zeggen, Christus heeft aan onze verlossing dan volgens uwe meening heelemaal geen deel? Zeker wel, heeft Christus deel aan onze verlossing. Een zóó groot deel zelfs, dat als Hij niet gekomen was, onze verlossing nimmer tot stand had kunnen worden gebracht. Hij toch was het die het Evangelie daarstelde, en door de wetten van dat Evangelie wordt geleerd hoe dat het kwaad kan worden overwonnen en hoe van de zonde kan worden verlost. Maar dwaasheid zou het zijn om te denken of te gelooven, dat waar Jezus er nu eenmaal geweest was voor het groote plan om de menschen te verlossen en zodoende te zaligen, dat de verlossing van het menschdom nu maar zoo zonder meer volledig zoude zijn volbracht. Niets is toch minder waar dan dat. Wat zoude het ons geven, het zij nogmaals gezegd, al had ook Christus nog twee, neen nog tienmaal meer geleden, en wij hadden niets gedaan voor onze verlossing, zouden wij dan ooit meer macht krijgen om datgene wat ons aan het kwaad bindt te overwinnen. Neen immers. De macht die Hij ontwikkelde tegen het kwade die hielp Hem, en waardoor? Doordat Hij de wetten van het door Hem daargestelde Evangelie zelve in practijk bracht. Hierdoor toonde Hij aan welke den weg tot ontkoming was, die wanneer door anderen na Hem, die in de werkelijkheid en de waarde van de dingen die Hij deed en predikte wilde gelooven, en zoodanig in Hem wilde gelooven, — eveneens konde worden bewandeld met hetzelfde resultaat. Hoe was dan Jezus onze Verlosser? Door dat Hij van den Vader gezonden was om den weg des levens te verklaren en dezelve voor te doen. Waarom was juist Hij en geen ander van den Vader gezonden? Omdat Hij de edelste en grootste geest was in het voorbestaan, die van voor de grondlegging der wereld reeds ook al weer langs de wetten van eeuwige rechtvaardigheid was voorbeschikt om dat groote werk van des menschen verlossing op zich te nemen, door hen den weg tot ontkoming te wijzen.

Daar zijn velen die zich de houding van den mensch als te passief in deze zaak hebben voorgesteld. Die hebben gemeend alsof de mensch nu Jezus er geweest is, niets meer zou hebben

te doen. Wat zouden wij dan genieten van onze verlossing, als die enkel en alleen door iemand anders was gedaan. Zoude ze dan voor ons eenige waarde hebben? De macht van het kwade heeft eveneens zijn goede doel. Het kwade is namelijk in de wereld opdat wij de waarde van het goede en deugdzaam zouden leeren erkennen, en alleen dan wanneer wij de wegen en middelen die er bestaan om ons onder de macht van het kwade van daan te brengen in praktijk brengen, zelve in praktijk, alleen dan leeren wij de waarde beseffen van het deugdzaam, wat zijne ontwikkeling in ons kan vinden door de wetten van het Evangelie in toepassing te brengen. De wetten van het Evangelie. Deze wetten nu zijn het wier daarzijn hier op de wereld wij aan Christus hebben te danken. Hij was het die de deugd betrachtte in de allerhoogste instantie, en als zoodanig ook het allerhoogste loon en de allerhoogste zaligheid verwierf. Hem zij daarom alle eer, alle glorie tot in alle eeuwigheid. Maar de mensch, geeft hij voor in Jezus te gelooven als zijn Verlosser en Zaligmaker, dat hij dan leve in overeenstemming met de eischen door Hem gesteld. Dat hij zijn geloof toone, door den weg der zaligheid te bewandelen, den weg die leidt langs de wegen van het ingestelde Evangelie, en al zullen wij nog zoo om Jezus roepen, en nog zoo vele malen zeggen dat wij in Hem gelooven, en dat Hij onze Verlosser is, alsmede dat wij voor onze zaligheid alleen op Hem vertrouwen, en ons heil enkel van Hem alleen verwachten, dan nog zal ons dat alles niets, hoegenaamd niets geven. Om de zaligheid te beërven moeten wij verlost zijn van het kwade, en om verlost te zijn van het kwade, moeten wij de wetten van het Evangelie door Jezus daargesteld, in praktijk brengen. En al naar gelang wij beter of minder beter naar het voorbeeld van Christus zullen hebben leeren strijden, al naar gelang zal onze zaligheid grooter of minder groot zijn. Al naar gelang dat wij beter of minder goed van het kwade zijn verlost, al naar gelang zal onze plaats die ons aangewezen zal worden in de werelden der toekomst hooger of minder hoog wezen.

Den Heiligen der Laatste Dagen die het ware inzicht hebben verkregen van den weg der verlossing, zij daarom ten zeerste aanbevolen om nauwkeurig acht te slaan in de verschillende levensverhoudingen hoe het voorbeeld van den Verlosser is geweest. Nauwkeurig hebben zij toe te zien in betrekking tot de onderscheidene zaken die het dagelijksche leven oplevert, hoe zij hunne standplaats zullen bepalen, in oogenschouw houdende het groote en verheven voorbeeld gegeven daar in Gethsemané en aan het kruishout. Zij het kruis het teeken der verlossing. Zij en blijve het, maar laat ons nimmer staren op het uiterlijke

teeken alleen, en ons enkel vasthouden aan de daad van den Heer, denkende dat die daad voor allen voldoende is geweest. Zij was dit niet, wat anderen ook mogen zeggen en beweren. De daad van Jezus was om ons den weg te wijzen, was om ons te leeren hoe ook wij konden worden verlost.

Hem na te streven zij daarom het doel van ons leven, en doen wij dit, dan vullen wij ons bestaan niet met ijdele klanken en met een ijdel geloof, maar dan zal iederen dag die wij verder komen ons hoe langer hoe meer leeren dat in het volbrengen van de geboden des Heeren groot loon schuilt, welk loon langzamerhand verkregen zal worden in het gevoel van de verbetering van ons eigen karakter, welke verkregen deugden met ons zullen gaan naar de gewesten van eeuwige vrede en aldaar de maat en de hoogte van onze verlossing zullen bepalen.

VAN OVER DEN OCEAAN.

Wij ontvingen van broeders M. Dalebout en Herman van Braak, beiden te Ogden een schrijven, in hoofdzaak het volgende bevattende:

„Wij, (beide bovengenoemden) zijn alhier in de plaats van onze inwoning op zending geroepen om te werken onder onze landgenooten, als „home-missionaries” (locale of huis-zendingen). Wij gaan elken avond uit, om Heiligen en vreemden te bezoeken en ofschoon dat een heerlijk werk is, zoo gevoelen wij dat wij aller hulp en steun daarbij van noode hebben, en bovenal den zegen van Vader in den Hemel

Wij maken het overigens zeer goed en lezen altoos met zeer veel blijdschap „De Ster” als eene bode uit ons oude Vaderland. Moge de Heer u en uw werk zegenen met veel voorspoed, en met alles wat nuttig en goed is voor het werk waartoe ge in 's Heeren wijngaard geroepen zijt.

Van een ons geheel onbekend heer ontvingen wij bij gelegenheid van de conferentie te Rotterdam, den volgenden dag een voor ons zeer vleidend schrijven. In hoofdzaak schreef hij als volgt:

„Gisteren Zondag heb ik met mijne familieleden de vergaderingen bijgewoond, door u gehouden in het Verkooplokaal, en aan het eind daarvan enkele boekjes gekocht die ik eveneens heb doorgelezen en te oordeelen naar datgene wat ik er op de vergadering van heb gehoord, en in die boekjes heb gelezen, moet ik zeggen dat ik met die leer van Joseph Smith, alsmede die van Mormon, — wel verre van dezelve at te keuren, zooals ik hoorde dat velen doen, — hoogelijk ben ingenomen. Ik hoop

dan ook van ganscher harte dat die leer hier in ons vaderland bloeien mag, en het spijt mij dat ik wegens familieomstandigheden geene gelegenheid heb om eenigen van uwe zendelingen ten mijnent te ontvangen, want gaarne zoude ik iets meer wenschen te vernemen omtrent hetgeen zool door de Mormonen wordt geloofd en geleerd. Prachtvol was de zang die ten gehooore werd gebracht, en hen die dien zang voortbrachten en leidden, zij in het bijzonder mijne complimenten gebracht, alsmede mijne hartelijke gelukwenschen voor de toekomst.

Zoals gezegd spijt het mij ten zeerste geen uwer zendelingen bij mij aan huis te kunnen ontvangen, want ik sta op het punt om de stad Rotterdam weer te verlaten om een reisje te maken door de Limburgsche Ardennen.

Na vriendelijke groeten aan de zendelingen die den moed nog niet hebben verloren om trots allen tegenstand de leer van Joseph Smith te verkondigen, en voor geene moeilijkheden daaromtrent terugdeinzen, verblijf ik met alle hoogachting,

Uwe dienstwillige dienaar,

(volgt onderteekening.)

Wij achten ons natuurlijk niet gerechtigd den naam van den brieveschrijver bekend te maken, omreden dat het een particulier schrijven was, maar toch voelden we ons aangenaam getroffen, en konden de verleiding niet weerstaan om althans onze lezers er mede op de hoogte te brengen, dat somwijlen het zaad valt op plaatsen waar wij het niet zouden verwachten. De brief was geschreven op postpapier van het Hotel Coomans in de Hooftsteeg te Rotterdam, en was de schrijver vermoedelijk met zijne familie aldaar gelogeed.

(REDACTIE.)

ONTSLAGEN.

Ontslagen zijn de volgende ouderlingen, te weten Thos. W. Brown, James M. Grant en John A. Leavitt. Deze zendelingen die hun eervol ontslag erlangden, zijn den 25 Juni van Liverpool vertrokken. Aangezien ons vorig nummer bijna geheel gewijd was aan de conferentie te Rotterdam en wat daarmede samenhang, geven we deze en de volgende bijzonderheden pas nu.

Ouderling Brown was eerst geplaatst in de Engelsche zending en na zijne aankomst op 2 Mei 1910 verbleef hij aldaar tot 10 Juli van 't zelfde jaar, waarna hij werd overgeplaatst om verder te werken in de Nederlandsch-Belgische zending. Den 14den Juli begon hij aldaar zijn werk, en verbleef het verdere gedeelte van

zijne zending al door in de gemeente te Rotterdam, alwaar hij aangesteld was als organist.

Ouderling Grant kwam aan op den 19den Januari 1910, en werkte tot den 3den Januari 1911 in de Amsterdamsche Conferentie, waarna hij werd overgeplaatst naar de Rotterdamsche conferentie en was hem het laatste gedeelte van zijne zending de leiding van de jonge en vooruitgaande gemeente te Delft opgedragen.

Ouderling Leavitt, aangekomen op 12 Oct. 1910, was eerst werkzaam in de gemeenten Leiden en Dordt, van de Rotterdamsche conferentie, maar werd verplaatst naar Amsterdam op 10 April 1911, alwaar hij dienst deed als koorleider. Al spoedig echter was hij genoodzaakt deze betrekking neer te leggen om gezondheidsredenen, die hem noodzaakten eerst een tijdlang rust te houden op het hoofdkantoor te Rotterdam, terwijl hij later naar een sanatorium was gezonden te Putten om volledig herstel opnieuw op te doen. Van zijne ziekte thans voor t grootste gedeelte genezen, hebben de autoriteiten het raadzaam geacht om hem naar huis terug te zenden, en is hij eveneens met de andere terugkeerende zendelingen vertrokken. Ofschoon de tijd dat Ouderling Leavitt in het veld doorbracht niet bijzonder lang was, heeft hij zich in dien korten tijd toch menigmaal doen kennen als een zeer ijverig en actief werker in 's Heeren wijngaard.

AANGEKOMEN.

12 Juli 1912. — Te Rotterdam zijn aangekomen de volgende zendelingen: Ray P. Christensen van Salt Lake City, Glenn S. Parkinson van Logan, en Joseph Fiet van Roy, Utah.

Ouderling Christensen is naar Groningen gezonden, Parkinson naar Arnhem, terwijl Ouderling Fiet voorloopig te Rotterdam is gebleven.

VERPLAATST.

Henry S. Watkins van Amsterdam naar Rotterdam, eveneens Alma de la Mare, terwijl Herbert C. Wade, van Groningen naar Amsterdam is verplaatst. Frank Pyott is van uit de Rotterdamsche conferentie naar Groningen verplaatst, en Keith R. Jensen is naar de Luiksche conferentie gezonden om in gezelschap van Franklin B. Smith eene zending te openen in de stad Antwerpen

DESTER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:

ROSCOE W. EARDLEY.

Assistent:

B. TIEMERSMA.

DRAAGT ELKANDERS LASTEN.

Draagt elkanders lasten en vervult alzoo de wet van Christus, was een woord wat voor eeuwen her door een van onze voorgangers in het Evangelie is gesproken geworden. Als men dat zoo leest zooals het daar staat, dan gebeurt het menigmaal dat men over de beteekenis in de practijk op zoo'n gegeven oogenblik niet verder nadenkt. Alleen dan wanneer men in de gelegenheid of de noodzakelijkheid, hoe dat we het moeten noemen, — komt om dit te doen, dan pas wordt ervaren welke moeilijkheden daar somwijlen aan zijn verbonden.

Wij allen hebben onze eigene last te dragen en menigmaal denken wij dat die last en dat kruis zoo zwaar is als geen onzer, buiten Christus ooit te voren heeft gedragen. Menigmaal is het vermoeden in ons binnenste, dat wat iemand anders ook moge hebben ondervonden dat dat toch in verhouding met hetgene wat ons is gegeven geworden om te dragen geheel niet in aanmerking komt. Wij namen de vorige maal in ons tijdschriftje een versje op, wat tot titel had „het kruis”. In dat versje nu werd gezegd, dat wanneer eens alle de verschillende kruisen op eene rij stonden, en alle afzonderlijk met alle zijne lasten zouden kunnen worden beschouwd, dat vermoedelijk iedereen dan het kruis waarmede hij ter markte was gekomen ook weer op zou nemen en maar zou besluiten om zijn eigen kruis verder te dragen en niet te ruilen met het kruis van een ander, aangezien het bij nadere beschouwing al zeer spoedig zoude blijken dat het kruis van onzen buurman, al scheen het dan ook met rozen getooid en zeer licht, toch ook op de keper beschouwd minstens even zwaar en moeilijk was te dragen dan het onze. Ja, wij zouden ons zonder twijfel verwonderen, en de gedachte uitspreken dat wij nimmer hadden verwacht dat het kruis van onzen broeder of onze zuster nog zoo zwaar was geweest. Het zag er dan ook zoo verbazend licht uit, althans oogenschijnlijk en wanneer vergeleken bij het kruis wat wij zelve droegen. Schijn echter bedriegt, eene waarheid, ofschoon voor eeuwen her al eene waarheid, toch op 't eigenst oogenblik nog eens weer opnieuw als zoo menige malen van te voren, door ons geleerd.

Toch zijn alle kruisen niet even zwaar. Niet alles wat den menschen is opgelegd geworden om te dragen, is even moeilijk om te torschen. Daar zijn sommige kruisen die inderdaad met rozen omtoid zijn, en waaraan slechts weinig doornen worden gevonden. Ik herinner mij eens voor een klein zusje een versje te hebben geschreven in een album, en de woorden die ik daarvoor bezigde waren deze :

Een kruis heeft ieder in dit leven,
Maar 'k hoop dat 't kruis van jou mijn kind,
Als 't kruis hiernaast omtoid mag wezen,
Met rozen wonderschoon van tint.

Op de tegenbladzijde nu had ik een kruis met rozen geplakt. Maar ofschoon die wensch zeer zeker eene aangename wensch was, zoo neemt dat nochtans niet weg, dat menig kruis niet met rozen is omtoid, en waar wij zoo'n kruis aantreffen, daar is het onze verplichting om dat kruis als wij kunnen, mede te helpen dragen. Maar, zoo zult ge allicht zeggen, hebben wij een ieder van ons dan niet genoeg aan ons eigen kruis? Kunnen wij ook nog wel de lasten van een ander er bij torschen? Zal dan een en ander tezamen voor ons niet te zwaar vallen en wij onder dien dubbelen last bezwijken? En het antwoord daarop is, neen? Driewerf neen! Als wij trachten de lasten ook van iemand anders te dragen, (als wij sterk zijn, dan zijn wij schuldig de zwakheden van de onsterken te helpen dragen,) en als wij sterk zijn, dan zal het ons niet alleen niet moeilijk vallen, maar wij zullen daarentegen ondervinden, dat gedeelde smart slechts halve smart is, en gedeelde vreugde dubbele vreugde. De vreugde die wij verschaffen aan hem of haar wiens of wier last wij helpen dragen zal evengoed als door den betrokken persoon ook door ons worden gevoeld, en de smart die wij vanwege het moeilijke torschen van het kruis aan iemand anders verlichten, die smart zal worden gedeeld en voor meer dan de helft van de schouders van den geholpene worden gewenteld. Paulus zegt, als wij elkanders lasten dragen dan vervullen wij zodoende de wet van Christus. Welke wet had hij hiermede op het oog? De wet der zuivere reine liefde, de wet die als het ware beschouwd moet worden als de basis van het Evangelie. De wet die de grondslag van onze zaligheid moet uitmaken. De wet, waarvan diezelfde Paulus eens zeide, dat als hij de vervulling daarvan niet in zijn levensprogramma had geschreven, en hij alle andere dingen bezat, ja zelfs een geloof zóó groot, dat het bergen konde verzetten, dan nog was hij niets anders dan een klinkend metaal en eene luidende schel.

Het vervullen van die wet, jegens onzen naaste, verschaft zooveel genot, rein en goddelijk genot, dat door ons de last die

wij verlichten niet zal worden gevoeld. Een onzer liederen zegt zoo schoon, „t Is een heil'gen dienst verrichten, als ge een zwakken broeder hoedt". Een heil'gen dienst is het, en de broeder en de zuster aan wien wij dien dienst hebben te verrichten, o laat ons dezelve niet van verre zoeken. Wij hebben in verreweg de meeste gevallen die broeder of zuster veel nader bij ons dan wijzelf vermoeden. Hebben wij niet in onze omgeving een zwakken vriend, die wij kunnen steunen en sterken? Weten wij het allicht niet? Hebben wij er dan wel ooit eens met ernst naar gezocht. Als wij het eens doen, wij kunnen zeker zijn dezelve dan te zullen vinden, en zooals gezegd, wat rein genot zal het ons niet schenken wanneer wij de last van dien broeder of die zuster verlicht hebbende dezelve weder vrij zien ademen, en weer zien dat hij of zij met vernieuwde lust voorwaarts gaat en ons dankbaar is dat wij de last die hem of haar terneder drukte hebben geholpen om verder te dragen.

Mijn waarde broeder of zuster, gij die dit leest en u van nu af aan voorneemt om eens rond u te zien of er niet de een of de ander is die u kunt helpen, maak uwe hulp niet onderworpen aan het uiterlijk betoon van dankbaarheid wat ge al dan wel niet hoopt te ondervinden. Denk er aan dat Christus die allen wenschte te helpen en ook inderdaad allen heeft geholpen in het geheel geene dankbaarheid ondervond van hen aan wien hij zulke onberekenbare diensten bewees. Eén was er slechts die Zijne gebrachte hulp erkende, en die Een was Zijn vader in den Hemel. Maar die Een is ook onzen Vader en slaat ook acht op alle de hulp die wij verleenen aan onzen zwakken broeder of aan onze moede zuster die het kruis des levens moede is geworden Geen aardsch loon zij in dezen uw doelwit, maar laat u enkel leiden door de gedachte dat ge het wenscht te doen om Christus wil en om het loon wat Hij u eens zal geven wanneer ge vereenigt met hem of haar aan wien ge belangeloos uwe hulp hebt getoond, met Hem zult zijn en uwe vreugde over alle de goede daden in uw leven gedaan, volkomen zal wezen.

HET OPBOUWEN VAN HET KARAKTER IN HET ZENDINGSVELD.

Onderstaand referaat is eene dergenen die uitgesproken werd op de priestervergaderingen gehouden te Rotterdam bij gelegenheid van de algemeene conferentie.

De schrijver, die het eveneens voordroeg op die vergadering is Ouderling Isaac D. Stewart. (Zie in ons vorig nummer op bladzijde 216.)

„Zoo iemand veel geld heeft, dan heeft hij eveneens vele vrienden” is een afgezaagd gezegde, maar voorziet ons op dit oogenblik van voedsel voor gedachte. Omtrent vrienden leert het ons twee dingen. In de eerste plaats dat deze vrienden niet altijd wijze vrienden zijn, als aangetoond wordt door dat ze beïnvloed zijn door dat slijk der aarde, namelijk geld. In de tweede plaats, dat het de groote meerderheid aan oprechtheid ontbreekt, want anders zouden ze aangetrokken worden door iets van meer standvastigen aard dan geld. Zoo ge vragen zoudt: „wat voor een soort karakter heeft die man met dat geld?” waarschijnlijk zoude door hen, — de vrienden — worden geantwoord: „Dat, dat is een uitstekend mensch met een goed karakter omreden hij heeft een groot hart”.

Zoo de man met het geld wijs zoude handelen, alsdan zou hij gewisselijk zijne weelde bewaren voor de spreekwoordelijke regenachtige dagen. Zoo hij waar en eerlijk was tegenover zijne vrienden zou hij niet willen bijdragen aan de verspillingen door hen gemaakt. Zoo hij trouw was aan de gemeenschap waarin hij woonde, zou hij zijn kapitaal dienstbaar maken aan verschillende verbeteringen die het volk die zijne naburen waren, zoude verrijken. Zoo hij liefdevol was, zou hij het lijden der armen in zijne omgeving trachten te verzachten. Had hij liefde voor de ware menscheijkheid, dan zou hij te werk gaan en verbeteren de fouten van de dwazen en vleiers die zich zijne vrienden noemen en benemen hen de gelegenheid om verkwistende parasieten te zijn. De man echter die wij op het oog hadden deed geen enkele van alle deze dingen, en om die reden was het dat het hem aan een onvervalscht en waar karakter ontbrak. Hem was de gedachte ingeprent i e t s te zijn in de wereld, terwijl hij in werkeijkheid niets was. En zoo werd en worden de algemeene en overal voorkomende neigingen van een en andere karakters verwoest.

Het ware karakter is datgene wat wij werkeijk bezitten, en niet datgene wat de menschen denken dat wij zijn. Het bestaat in datgene wat wij denken van de wereld, en in de wijze waarop wij den strijd aanbinden met datgene wat wij in de wereld verkeerd durven te noemen. Karakter is intelligentie, en intelligentie is gezuiverde en eigen gemaakte waarheid. Als een natuurlijk gevolg daarvan dus is karakter datgene wat wij een sluimerende kracht zouden kunnen noemen. In het onderhavige geval gepast gezegd is, dat karakter bestaat in het geven van onze eigen ziel aan iemand anders. Vergeleken bij een toestand zoude het juist zijn uitgedrukt zoo men zeide dat ons karakter de graad van ontwikkeling vertegenwoordigt die onze ziel in staat is geweest

te verkrijgen, of in nog andere woorden, de graad van zaligheid die wij hebben bereikt.

Sedert het ware karakter de graad van zaligheid is die wij hebben bereikt, zoo we dan een volmaakt, gezaligd wezen kunnen vinden, dan hebben wij eveneens een concreet voorbeeld van een volmaakt karakter. Onze Vader is gezaligd, en is eveneens het meest volmaakte wezen waarvan wij eenige kennis hebben. Laat ons Zijne hoedanigheden voor een oogenblik nagaan en beschouwen wij wat Zijn karakter is en uitmaakt. De Schriften vertellen ons, dat „het dwaze Gods is wijzer dan de wijsheid des menschen”. Eveneens, „wie is gelijk Gij, heerlijkheid in heiligheid?” Wederom, „Rechtvaardigheid en oordeel wonen voor uwen troon”. Verder nog, „die niet lief heeft kent God niet, want Hij is liefde”. Tevens lezen wij nog op een andere plaats, „Alle goede gaven en volmaakte giften zijn van boven, en komen van den Vader des lichts, bij Wien geene verandering is, noch schaduw van ommekeer”.

De kern van deze aanhalingen leeren dat wijsheid, heiligheid en zedelijke zuiverheid en reinheid, rechtvaardigheid, genade, waarheid en liefde de hoedanigheden zijn, dewelke gekroond door die andere, namelijk onveranderlijkheid, dit volmaakte karakter uitmaken.

Hoe verkreeg Hij dit karakter? Jezus leerde, „want de Vader heeft den Zoon lief en toont Hem alle dingen die Hij, — den Vader, — doet”. De Vader dan, leerde den Zoon de wijze waarop Hij Zijn karakter verkreeg, en door Jezus te volgen in het bouwen van Zijn karakter, kunnen wij leeren hoe het onze te bouwen.

Eene van de eerste uitingen van den Zaligmaker waarvan wij een verslag hebben bekomen, is, „wist gij niet dat Ik moest zijn in de dingen Mijns Vaders?” Dit gezegde is vol van beteekenis, want niettegenstaande den tijd dat Hij deze woorden sprak, Hij nog slechts een knaap was van twaalf jaren oud, en nog onder de voogdij van Zijne moeder, wiens raad Hij gehoorzaamde waarvoor om dat te doen Hij de geleerde doctors uit den Tempel verzaakte, — dit gezegde bewijst dat Hij bezig was zich voor te bereiden voor Zijne aanstaande bediening. Christus bereidde zich voor. Deze waarheid is zeker en buiten allen kijf. Zijne eerste gedachten, zetten zich later in daden om, en deze daden vormden gewoonten, en de gewoonten vervormden zich op hunne beurt tot een karakter. Christus bereidde zich voor op de bediening die nog in de toekomst was, en dat spreekt voor de grootheid van die bediening.

De leidende ster van Zijn leven was, „Niet Mijn wil, maar des Vaders wil zij gedaan”. Dat was Zijn ideaal en zonder twijfel dacht Hij hierover bij dag, en droomde ervan bij nacht. Hij

wenschte Zijn karakter te zijn als dat van den Vader, en Hij maakte het zoo. Mr. Smiles zegt, „Zoo wat gij ook wilt, dat zijt of wordt gij”. Zóó groot is de macht van de menschelijke wil voor de Godheid, dat wat dan ook wij wenschen te zijn, in alle ernst en waardigheid en met waardig streven, dat verkrijgen wij. Niemand wordt er gevonden, die vurig wenscht om rechtvaardig tegen zijne vrienden te zijn, heilig in zijne verwantschap tot mannen en vrouwen beide, in zaken of in godsdienst trouw aan zijn God, of onveranderlijk in zijne strekking tot waarheid en recht, die niet in dat opzicht ook datgene verkrijgt wat hij wenscht.

Het Mormonisme dient mannen voort te brengen met het grootste karakter in heel de wereld. Weliswaar is dat een stoute verklaring, maar desniettegenstaande is het waar. Het moet waar zijn, omreden het Mormonisme het edelste materiaal is om gedachten daaromtrent voort te brengen. Gedachten voortspruitende uit het Mormonisme behooren en zullen ook onsterfelijke karakters voortbrengen.

De ziel des menschen is eeuwig. Hare voornaamste eigenschap is intelligentie. Haar tegenwoordige staat van volmaaktheid heeft zij bereikt door haar volhardend streven om in overeenstemming met de gegevene wetten te leven. Hare tegenwoordige macht is het resultaat van eene vereeniging alreeds tot stand gebracht met de wet. „Zooals de mensch nu is, zoo was God eens, en zoo als God nu is, kan de mensch eenmaal worden”. Dit opent voor ons eene eeuwigheid van mogelijkheden van vooruitgang, met een omlind objectief als ideaal wat verkregen kan worden, welk objectief niets meer of minder is dan de Godheid. Dat zal ons in staat stellen om ook andere intelligenties te helpen en te leiden om tot vooruitgang en glorie te ontwikkelen, zooals God ons op onze beurt bezig is te helpen. Dit is het eenige ding wat ware en reine vreugde veroorzaakt, zoowel hier als in de eeuwige werelden.

Ieder persoon, doordrongen van deze eigenschappen van het Mormonisme, zal vervuld worden met zóó vele en zóó schoone gedachten, dat hij nimmer den tijd zal hebben noch het verlangen zal koesteren voor de spoedig gegane vermaken der wereld. Deze gedachten zullen daden voortbrengen in strikte harmonie met zichzelf. Bij volhardende herhaling maken deze handelingen gewoonten, en gewoonten, — zooals gezegd, — brengen het karakter voort, en in dit geval een karakter wat de wereld kan bewegen. De Mormoonsche standaard van het karakter produceert alreeds zijn gevolgen, zoowel direct als indirect. Zakenmenschen hebben mij verteld dat zij Mormoonsche werkkrachten prefereeren boven alle anderen, alleen om hun reiner en zuiverder karakters.

Spoorwegmaatschappijen, die hen kennen, zoeken hen omreden zij beter gebruikt kunnen worden voor verantwoordelijke betrekkingen.

Wij als zendelingen, hebben door overerving een goed begin in het leven verkregen. Wij zijn opgebracht geworden in tehuizen alwaar verheven idealen bestonden. Deze idealen zijn op onze gemoederen ingewerkt van af onze prilste jeugd, maar omreden de toestanden die heerschen onder andersdenkenden, en dewelke ons hebben omringd zijn velen van ons min of meer licht van hart geworden en zorgeloos. Wij zijn op onze leeftijd niet zoo ernstig als de profeet Joseph was op zijn vijftiende jaar of Jezus op zijn twaalfde. Ieder van ons kan ook niet zoo verrijzen en een leeraar worden als zij waren, en met Paulus verklaren: „ziet op ons als uwe leiders en leeraars”. Het ontbreekt ons allen aan karakter wanneer wij gemeten worden bij onze verantwoordelijkheden en bij wat zij zouden dienen te zijn. Als we kunnen zeggen, „volgt mij na, iederen dag van mijn leven, en leef zelve een leven mijn voorbeeld waardig”, dan zullen wij volgelingen maken zooals de godsdienstige voorgangers vóór ons deden, want onze voorbeelden zullen luider spreken dan woorden kunnen doen. Het is een groot voorrecht om in staat te zijn het Evangelie te kunnen prediken, en wel in de eerste plaats omdat wij vertegenwoordigers van den Heere zijn, en bekleed met eene grootere waardigheid dan alle koningen der aarde bezitten, en in de tweede plaats, iedere ziel door ons geholpen om gezaligd te worden, be tekent een parel meer aan de kroon van onze eeuwige glorie.

Als wij ernstig zijn in ons verlangen voor een ideaal karakter, dan is eene der allereerste dingen die wij zouden hebben te doen in ons gemoed die hoedanigheden te vormen en te omlijnen die wij zouden wenschen te bezitten. We kunnen desnoods dan deze kwaliteiten opschrijven op een vel papier, en onderwerpen ons zelve daarna aan een eerlijk zelf onderzoek. Vragen we ons dan zelve af als volgt, „Welke van alle nobele eigenschappen bezit ik reeds in een groote mate, welke tot een slechts begrensde hoogte, en eindelijk, welke bezit ik nog in 't geheel niet?” Verder, welke slechte eigenschappen heb ik die dienen te worden overkomen?”

Dit zijn eenige vragen die ieder onzer zichzelve mag en kan stellen, en nadat dan ontdekt is geworden wat gewenscht is, stel dan iedere macht in het werk die den Vader u heeft gegeven, om uw ideaal te bereiken. Onze conditiën hier in het zendingsveld zijn ideale toestanden om onze karakters te ontwikkelen. Wij zijn en worden niet bemoeilijkt met de raadselen van het dagelijksch bestaan. Wij hebben ons niet bezorgd te maken met ons dagelijksch brood te verdienen, en wij zouden geene zorgen dragen omtrent onze ouders, omreden dat kan ons in het geheel geen goed doen. Wij zijn hier voor het doel om van het volk in de onderscheidene landen eene studie te maken en hetzelfde te leeren, en wij kunnen hen niet beïnvloeden, tenzij dan dat wij in praktijk brengen wat wij prediken. Voor wat hoort wat.

Onze studie dient te zijn een zoodanige dat wij een sterk karakter in ons kunnen ontwikkelen. De wereld doet een oproep voor mannen die in staat zijn om te kunnen leiden, en recht durven te doen enkel en alleen uit liefde tot het recht zelve.

Ieder voorrecht draagt ook zijne verantwoordelijkheid. Wij

nu hebben — zooals gezegd, — het voorrecht om het Evangelie te prediken. Zoo wij falen in het volbrengen van deze taak, zal het tot ons eigen nadeel strekken en de Heere zal ons voorzeker niet onschuldig houden. Wij zullen voor Hem verantwoordelijk zijn voor onze leeringen aan het menschdom, en de grootste en de het meeste succes hebbende prediking wordt volbracht door het voorbeeld. Wij kunnen niet anders leeren, dan datgene wat wij zelve zijn, en zoo onze ziel en ons karakter ontwikkelt door valsche en inferieure krachten, dan zullen wij bij hem dien wij trachten te leeren, falen.

De Heere zegt, „weert van u alle ijdele gesprekken, alle ijdel gelach, en bant eveneens van u alle vleeschelijke lusten, alle uwe trots en alle uwe lichtgeraaktheid, en eveneens bekeert u van alle kwade dingen en daden.”

Dit is eene wet. Iedere wet nu heeft zijne twee zijden. Gehoorzamen wij de wet, dan zullen wij sterker worden. Dit is de positive zijde, of beter gezegd allicht, de uitnoodigende verwachting van de wet. De negatieve zijde, die zijde die op ons inwerkt als een diepe en groote smart, veroorzaakt door onze ongehoorzaamheid, zal ons vloeken, of verwoesten datgene in ons wat niet in volle overeenstemming met zich zelve is. Dit negatieve gezichtspunt der wet is eene natuurlijke getuigenis van de noodzakelijkheid om in harmonie te zijn of te komen met alle het ons omringende, of met andere woorden om ons karakter te bouwē. Deze dubbele werking der wet was uitgedrukt tot Joseph Smith door den Heere met de volgende woorden:

„En wederom, Ik zeg tot u, dat alles wat geregeerd wordt door de wet, is eveneens bewaard door de wet, en volmaakt en geheiligd door dezelve. Datgene wat de wet breekt, en daar niet bij verblijft, maar eene wet voor zich zelve zoekt te bekomen, en daardoor in zonde wenscht te verblijven, ja zelfs geheel in de zonde woont, datgene kan niet door de wet geheiligd worden, noch door genade, noch door rechtvaardigheid, noch door oordeel”.

OVERLEDEN.

Te Zwolle is op 21 Juni overleden het zontje Hendrik, van broeder K. en zuster G. v. Alfens-Spies. Het kind was geboren op 9 Maart van dit jaar, en ingezegend door Paul Ellis op 4 Juni l. l.

INHOUD.

Verlossing	Blz. 225	Draagt elkanders lasten	Blz. 233
Van over den Oceaan	„ 230	Het opbouwen van het karakter	
Ontslagen	„ 231	in het Zendingsveld	„ 235
Aangekomen	„ 232	Overleden	„ 240
Verplaatst	„ 232		

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.